

Dilemma

El kellett volna mondanom
Jánosnak,
késő délután,
amikor utolszor láttam élve,
hogy bizony igazságos
példaképként tekintek rá,

hogy a legjobb orvos
növéndéke szerint,
aki látta a leleteit,
nem nagy a baj,
hamar kievickél majd belőle.

Biztosan boldogan halt volna meg
másnap reggel.
Elégedetten.
Talán még a lélekvándorláson
is elmélyedve.
Odaképzelt volna kettőnket
maga mellé.

Mint a két latrot.
Vajon így melyikük vagyok?

Égési sebek

Balázs F. Attila 70. születésnapjára

A világ végét én átaludtam, egy fakó
ló hátán, a fenséges falovacskán, szűkös
padlásunk zegzugában, poros nadrágom a
tanú rá, hogy a jó gyerek porból vétetett.

A világ végét én átaludtam, bárhol is jártam, kipontoztak, ahogyan az illetlen szavak helyét, csoda hát, ha a pontozástól naponta kitörött a színes ceruzák jég-

hegye? A világ végét én átaludtam egy fakó ló hátán, vén, százéves falovacskán, mivel a szemei már hiányoztak, a besűrűdő napfény nem tudta megvakítani.

Élet-írásjelek

Balla Kálmán 70. születésnapjára

A halhatatlanok sem tudják megkerülni a betegséget, a veszélyt, az öregedést, a halál, ha nem az élet velejárója, bizony egy hajszálat sem tesz keresztbe értünk.

Értsünk ez alatt bármit, nincs kézzelfoghatóbb a kéz nélkül született apró csecsemőknél. Egyedül övék a repülés, hisz szárnycsapás nélkül jutnak oda, ahol már levegő sincs.

A fejem fölé hajlított napot szemmel tartják a kövek, amivel az első keresztény vértanút megkövezték. Méltósággal kivárom, hogy a nap egy sötét éjjel visszahulljon a fejemre.